

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 55

10 11

TUẦN LỄ TỪ 3-4
ĐẾN 10-4-1969

CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BÉP: MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NƠI 24.901

Wason
DS 531
C94++

55
Apr 3, '69

chờ vội mừng
chờ vội lo

Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu tuyên bố rõ ràng như thế này : « Sản sàng nói chuyện mật với Mặt trận giải phóng miền Nam nếu họ từ bỏ vũ khí và Cộng Sản ». Từ bỏ vũ khí và Cộng Sản vẫn có chiến thuật lùi một bước, tiến hai bước. Năm 1945, Mao xẻnh xáng chưa chiếm được Trung hoa, Mỹ và Tưởng giới Thạch còn mạnh, họ đã tạm giải tán đảng Cộng Sản

Đông Dương để khỏi bị phá. Bây giờ họ cũng theo chiến thuật ấy mà nghe theo lời Tổng Thống Thiệu.

Tuy nhiên, sự thề chưa phải là «đầu hàng Cộng Sản» như làm anh nhẹ dạ lắm tưởng. Các cậu Việt Cộng năm vùng cười hô hô lên. Tưởng như sắp làm Tổng trưởng Chiêu Hồi đến nơi rồi. Các cậu nhà giàu cũng khóc hu hu làm như sắp bị

dầu tổ.

Việt Cộng lại pháo kích vào Saigon. Xem ra, các anh giải phóng đã chịu hợp mật. Những gì gọi là mật chắc sẽ được thảo luận đằng sau quan tài của Eisenhower. Chắc chắn như vậy. Trong cuộc họp mật sắp tới, chắc chắn Mặt trận giải phóng sẽ có những nhượng bộ đáng kể. Dù sao cũng là một bước tiến cho Hòa Bình.

Có điều trước kia đảng Cộng Hòa Hoa Kỳ đã đem Hòa Bình tới cho Bá Linh, cho Việt Nam (1954) cho Cao ly thì bây giờ, chắc chắn Nixon - Lodge sẽ làm được tại Việt Nam. Đừng lo gì hết. Nếu có kẻ đáng lo là bọn tiểu nhân đắc chí, lựa lúc gặp thời hối mại quyền thế. Bọn nó chết đến nơi mà vẫn chưa tỉnh. Bệnh viện và nghĩa địa đang chờ chúng nó.

Con Ong

PHẢI CÓ THÁI ĐỘ GI CHO DÂN ĐỒ BUỒN VỀ SỰ BÀN ĐẦU CỦA ANH EM NƯỚC BẠN CHỮ

Những người anh em nước bạn sang Giao Chỉ ta đây áp thiên chí. Thiên chí thì như cái bình đầy ấy. Nhưng, trong số cái bình đầy nước thiên chí, lại lộn quàn vài con lằng quăng lái xe bat mạng, coc coi luật đi đường Giao Chỉ ra gì, chề luôn cả tiếng còi của phú lít và sự chim bay cò bay rồi cán chết người thì chạy cái vù, lương tâm con người gửi về Hoa Thịnh Đốn, Hán Thành, Băng Cốc, Ma ni... Lằng quăng vô các xóm đêm, rút dao con chó xin tí huyết dân bốn xứ, đánh bài « chơi lương ». Lằng quăng bắn nhau với phú lít Giao chỉ, gây hoang mang cả khu phố. Mới đây nhất, một con lằng quăng, anh dùng giết một em nữ sinh tại đường Trương Tấn Bửu. Nhật báo Tự do số ra ngày 28-3-1969, ở trang 3 cột thứ 6, bạn Mạc Vũ đã làm cái tin này. Và từ cái tin này, nhật báo Thời Thế gây cảm hứng, vì vút những giọng sau đây.

Các báo mới đăng, vì nghi một nữ sinh đi Ho-da trên đường Trương Tấn Bửu qua « nhà sấm » của mình, một chiến sĩ anh dũng Phi luật Tân đã xả súng bắn em rất tàn bạo. Bắn em ngã rồi, chiến sĩ anh dũng Phi luật Tân vẫn sợ em chưa tới, bồi thêm một phát « ân huệ ». Sau đó, người chiến sĩ anh dũng Phi luật Tân đi một đường... phú lít để trở thành anh hùng vô danh. Em bé VN chết oan uổng, tức trời, Chưa biết cảm nghĩ của tòa Đại sứ Phi luật Tân ở đây ra sao.

Và cũng chưa biết thái độ của nhà nước ta ra sao. Tôi đã gạt nước mắt xúc động trước những cái chết « rực rỡ » của đồng bào mình chỉ vì nghi đến nền chống Cộng của thế giới tự do. Nhân danh một người chống Cộng hung hăng nhất nước, tôi xin tặng chiến sĩ vô danh Phi luật Tân vừa hạ 1 tên « địch » ở đường Trương Tấn Bửu một anh dũng bội tình với ngôi sao vàng khè và nghiêng mình cảm phục một chiến công phi thường của chiến sĩ Phi lập bị nạn!

Những người anh em nước bạn sang Giao chỉ đã tốn bao công của để nói lên chính nghĩa chống Cộng sản bảo vệ tự do dân chủ cho thế giới và nhân loại. Chúng ta cũng tốn bao công của để bắt Cộng Sản cầm miệng chúng nó lại khi chúng nó truyền truyền xuyên tạc người anh em nước bạn của chúng ta là « bọn lính đánh mướn ». Nhưng thỉnh thoảng một vài sự kiện nào lòng, như đã kể trên, lại xảy ra. Phía các nước bạn không có phản ứng gì kịp thời để an ủi những người bốn xứ bị người của mình giết oan hay gây ra tai nạn. Phía chính quyền cũng không chịu tỏ thái độ ngay. Khiến gia đình có kẻ chết oan uất ức và Cộng Sản có cơ để tuyên truyền bịp bợm.

Phải chấm dứt thảm cảnh lằng quăng phá rối cuộc chiến đấu bảo vệ chính nghĩa của chúng ta đi. Nghĩa là không thể để một anh Phi Luật Tân, lấy cơ diệt Cộng, bắn chết dân vô tội giữa đường rồi... phú lít. Mạng sống của dân Giao chỉ, dù rẻ mạt, vẫn phải được chính quyền triệt để bảo vệ bằng bất cứ giá nào. Chính quyền nên điều tra kỹ lưỡng vụ này. Nếu sự việc xảy ra đúng như tin của báo Tự Do loan, chính quyền phải hốt anh chiến sĩ anh dũng Phi luật Tân vào khám, truy tố anh ta ra tòa và xét xử anh ta như một sát nhân. Song song với cuộc chiến đấu diệt cộng sản, chúng ta còn có chánh sách chiêu hồi. Không lẽ, kẻ thù đã quy ngả, còn bắn cho nó chết luôn. Thí dụ em nữ sinh kia là cộng sản, cơ quan an ninh của ta cũng cần bắt sống để khai thác chứ. Tại sao anh Phi luật Tân có quyền bắn chết một kẻ thù ngật ngư mà nếu tóm được nó, chúng ta có thể vô được cả bọn.

Bởi vậy ĐÀN EM muốn ĐÀN ANH có thái độ ngay, Cho dân chúng đỡ buồn và nghĩ rằng mình có thể chết vì cộng sản lại có thể chết cả vì lằng quăng của nước bạn.

ĐÀN EM

đàn em đòi lập với huynh đàn anh đòi lập với em

Mới đây, để trả lời một nguồn dư luận cho rằng mình sắp rời chức vụ Tư Lệnh Quân Đoàn III để nhận một chức vụ quan trọng hơn, Trung tướng Đỗ Cao Trí đã thân nhiên nói, đại ý, ông thích đánh giặc, thích sống mí ly lính của ông. "tôi chỉ thích nhìn xuống, không thích nhìn lên".

Trước Trung Tướng Trí, nhiều vị lãnh đạo cũng như các đảng nghị sĩ, dân biểu đã tuyên bố nhiều câu thom tho tương tự như câu tuyên bố đáng đồng cơm bát gạo của Trung Tướng Trí. Tôi còn nhớ một câu năng phần trình diễn của Thủ lãnh Thanh Niên Cộng Hòa: « Thanh Niên Cộng hòa là những người đi xuống những người Việt Nam thiết thời nhất, nắm tay họ để cùng nhau xây dựng một xã hội mới có công bằng, tự do, dân chủ thực sự, những lời vàng ý ngọc ấy phun ra khá đồng. Chỉ tiếc những người Giao Chỉ thiết thời nhất vẫn mất thiết thời nhất dù họ đã có sáu mươi ông bố lão và hơn một trăm em nhi đồng hùng hục đòi làm cho họ hết thiết thời!

Sự thiết thời đến tui nhục diễn ra tháng này qua năm nọ liên miên, nam nhỏ, cay đắng cơ hồ một trường thiên bi kịch không kéo màn. Ở giai cấp nào cũng đầy rẫy bất công, thiết thời. Thiên hạ thì thay phiên nhau đấu hót đấu tranh và « nhìn xuống » một cách .., để nhìn xuống. Cái thời trình đi ến, tôi tin chắc, nó đã qua. Nó phải qua. Và, tôi tin rằng Trung Tướng Trí thích nhìn xuống lính của ông thật sự và chí tình.

Vậy nhìn xuống để làm gì? những người lính chiến cũng không muốn nhìn lên họ chỉ muốn nhìn rõ kẻ thù của dân tộc để bắn nát đầu chúng. Để chiến thắng vinh quang và trở về đời sống dân sự. Nhưng gia đình họ nghèo, Gia đình họ muốn NHÌN LÊN một chút HẠNH PHÚC còm chút hạnh phúc còn đủ bảo đảm cuộc sống khiếm tốn của lũ con cái mà chẳng may, bố có hy sinh vì tổ quốc, mẹ có nghề sinh nhai, có vốn buôn bán, khỏi rơi vào cái hố oan nghiệt « lấy M eo nuôi con » hay lũ con phải lều bều ngoài đời kiếm sống bằng những thủ đoạn bất lương. Trung Tướng Trí không muốn nhìn lên nữa. Song tôi muốn ông nhìn xuống lính, nhìn xuống những người lính thiết thời nhất để LẮM CHO HỌ ĐƯỢC NHÌN LÊN. Có như thế, sự nhìn xuống của ông mới khác sự nhìn xuống « Bùn lầy nước đọng », trĩ lên gác của nhóm Tự Lực Văn Đoàn.

Và, cũng từ sự nhìn xuống của Trung tướng Trí, tôi thiết tha mong mỗi các nhà lãnh đạo nhìn xuống những người công chức, cán bộ thiết thời nhất, các nhà đại diện dân nhìn xuống đám dân đen thiết thời nhất... « để cùng nhau tay nắm tay xây dựng một xã hội mới có công bằng, tự do, dân chủ thật sự » mà lý thuyết gia Ngô Đình Nhu đã không làm nổi.

Sự bất công nghèo tui của một từng lớp dân chúng đang mong mỗi những phút NHÌN XUỐNG của quý vị lãnh đạo đảng NHÌN LÊN một hạnh phúc tương đối. Xin đừng ghé những ánh mắt nhìn xuống mi dân nữa. Dân khổ và chân hứa hẹn lắm rồi.

ĐÀN ANH

HÃY NHÌN XUỐNG NHÌN XUỐNG VÀ NHÌN XUỐNG CHỖ CUNG CỰC CỦA BẤT CÔNG, NGHÈO TUI.

ĐÀM THOẠI VÀ ĐỐI THOẠI VỀ HẬN TÌNH ĐẤT NƯỚC

Đang lúc mỗi một đề phục vụ nhà nước kinh tế và khen tặng bưng công trình « kiến thiết cuộc ra » thì hàng quốc mẫu hoàn lương Thập Thành tặng một phát vô vai thân mật :

— Nè anh, em hỏi thật nhé — Anh đã nhận làm Đại lý, thuốc xây xập nhĩ cho mấy phe, Thương Hạ cầm cán cuộc, lần công quỹ để đi đầu độc con gái nước người đấy hả ?

Mặt tôi thộn ra, chẳng hiểu Thập Thành muốn nói cái gì — Tôi lại càng không hiểu danh từ Xây Xập Nhĩ là tên ông Xi Thầu con cháu của Phục Ba Tướng Quân Mã Viện hay là tên con chó lộn giống nào. Giữa lúc hoang mang, trong thế đứng huy hoàng của giống đực thì Thập Thành lại nói nhỏ bên tai :

— Đừng có giấu tôi nghe ông, tôi biết hết rồi — Bà DB Trần thị Hoa Chủ tịch Xã Hội cuộc thung lũng mách tôi nè — Bà là người tốt bụng, anh biết không, từ khi bà làm tới dân biểu bà ấy có làm cái gì ác đâu — ai đối mặc ai, ai chết mặc ai, ai khổ, ai đau ai sầu ai nào... cũng mặc ai, bà cứ bình thân vai, lãnh lương dân biểu và ngồi chồm hồm lên chức xã hội tại viện Nhi đồng để lo cuộc ra cuộc vào em thấy như vậy là bà Hoa đã chu toàn nhiệm vụ rồi. Thế nên, mỗi khi bà mở miệng là em tin bà như tin Mèo lái xe là có quyền làm gì thì làm, kể cả « công tác » cán chết dân Đại Ngu rồi bỏ chạy...

Thập Thành diễn tả lòng tin đến đây thì tôi nhóm cật cả khĩa :

— Nội lực của anh thâm hậu như gà Trọi, anh cần gì phải uống sâm Cao Ly hoặc xúc xây xập nhĩ — Đứa nào nói dối em thì bị NĐTV bắn bỏ — Em đừng có vu oan giá họa đừng có bắt chức nhà nước bắt tham những kẻ khai tài sản — Em cũng đừng có bắt chức nhà nước vô tham những trên hồ sơ điều tra cả hàng chục ký lô mét giấy đề rồi sau đó cần bán cho những công dân của Phục Ba tướng quân Mã Viện gói đồ...

Tôi thao thao diễn tả lòng trung thành và hiểu biết thì bị Thập Thành bịt mõm bằng một câu hỏi tình linh :

— Anh có bằng cấp gì không ?

Thú thật, câu hỏi này thật dễ, dễ như việc thường chữ của báo Con Ong về làm tài sản ngoại giao với ngôn ngữ chính trị của những nhà chính trị lỗi lạc của đất nước ngày hôm nay. Biết là dễ, nhưng trả lời lại là một cái quá khó — nên tôi lục soát, suy ngẫm học thuyết như người viết và người Bình Tiểu Ngạo Giang Hồ, tôi phải biết bảo vệ cái thanh danh của thằng vô học, tôi chỉ là « Thanh Phú Tử ». Nên ít khi dám gọi ai là « Trung bình » hoặc dám bàn đến cái tội của mình hay của người khác. Đang lúc suy nghĩ tìm một câu trả lời thì Thập Thành lại khuyến khích :

— Anh cố nhớ xem, anh có bằng gì không nếu không có, em sẽ bắt cho anh một chỗ thom nhất nước, có yếu nhất cũng cỡ Đồng Lý văn phòng hoặc chánh sự vụ...

— O' đầu mà sẵn vậy em ?

Thập Thành vỗ đôm độp vào bụng mà hát rằng :

— Tất cả là ở đây, trên cơ thể này — Anh đừng có coi thường. Thân em dù có truyền cả trăm bàn tay phốp pháp đen có, trắng có, vàng có, hung hung có thì em vẫn còn đủ có khả năng đốt cháy cả trăm ngàn cặp mắt, cỡ em vừa nói:

— Anh đồng ý, nhưng anh chỉ trên trán dưới gáy, hạ hai bàn cẳng thì làm sao bây giờ. Thập Thành cười rú lên, như có ý xé lời than thở của tôi mà ném qua cửa sổ — sau cơn cười thiếu lễ phép Thập Thành nói :

— Lay Phật Gê giu và Mò A Mét của tôi — Anh không có bằng cấp, anh mới có thể làm đến chức đó — ngược lại, nếu anh có thì khá lắm Thủ Đức nó trả anh đôi quai chảo, Đà Lạt nó « Nom me » cho anh một Nụ Mai, sau những tháng dài « ác ề » dưới nắng mưa — hoặc khá hơn bình an hơn thì bằng cấp lem nhem cỡ Tú Tài cử nhân cũng chỉ làm tới chức thư ký quèn trong ban bãi trừ tham nhũng là nhiều nhưng, dù sao chăng nữa, anh là người cần ký lô trên thân thể em, anh cũng phải có một cái bằng gì cho nó vinh thân phì gia chứ ?

Sau nhiều phút thắm hiềm trí nhớ, tôi tươi ngay nét mặt mà hơn hờ trả bài.

— Có anh có cái bằng lái xe hạng nặng, Thập Thành nhóm dậy làm một cử chỉ ái ân mạn nông, rồi thờ ra khoan khoái mà nói:

— Được lắm, được lắm, em sẽ giúp anh có sự nghiệp về vang hơn người bất khả xâm phạm vậy, từ nay anh phải sửa soạn đầu mở lịch sử... cuộc đời anh sẽ sáng choang như ánh đèn đầu Liên Đới — Em yêu bằng cấp « giao thông công chánh » của anh, à mà, không được anh làm việc nước nó phí đời của anh đi — Anh đi lái taxi hay xe Lam lại càng phí hơn... Anh nghe em đi,

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ ĐỐI THỌI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kể kể nghiệp Thập Nguyên)

trường dạy sinh ngữ đạo này đang đã phát triển — anh ghi tên học mẹ nó một « cua » 3 tháng cấp tốc là nói thông viết thạo tiếng Mèo liền — lúc đó, em sẽ bắt việc cho anh làm thông ngôn hoặc lái xe ủi đất ở RMK hoặc ở « Pa xê Phết » — thơm lắm, lương cao hơn làm cu li trí thức cho nhà nước và nhân dân nhiều — Anh tin em đi, học tiếng Mèo gấp đi — Đến ngay như con nhà... nó chỉ biết nói có một câu « what is this » mà nó đã trở thành người giàu có — Rồi hồi sau này nó ham ăn bần, nói bần viết bần nên vì trùng Kock nó có dịp đi thanh tra hai lá phổi nó... như anh đã có dịp thấy — vậy, anh đừng theo nó — Đừng ham viết nham nhờ sống sượng, anh phải tập làm văn học, phải tập vác mặt lên, phải tập quan trọng hóa thân thể bằng những cuộc ngồi trình diễn ở nơi quan trọng cho dân biết mặt, Ma ri sến và những con Đười quăng châu Mèo nó biết tên — như thế mới khá được — Nhớ anh phải chịu khó học tiếng Mèo mới có dịp xuất dương làm thông ngôn cho máy nghị đực, nghị cái khi đi giải độc ở Châu Phi, Châu Mỹ — Em nói thực đấy, Bộ Văn Hóa Giáo Dục đang chuẩn bị cho ra lò cả trăm trường dạy ngoại ngữ cấp tốc « ráo su » chỉ cần học trước 1 bài rồi dạy lại lúc đó anh có hèn lắm, anh cũng bắt được một chân giáo sư Anh văn.

Thập Thành nói một cách hăng say, nói chăm chỉ như một chuyên viên của đài phát thanh (cam đoan giọng nói Thập Thành còn hay hơn cả em gái Dạ Lan của hàng trăm ngàn các anh chiến sĩ ngoài tiền tuyến hoặc ngọt ngào hơn hơi thở mũi Nylon của em Thầm thúy Hằng, rất có thể còn hách hơn em Ngọc Mai trong chương trình Gia bình chuyên dạy các bà vợ quan cấp Tá làm thức nhậu cho chồng — chứ còn bình nhì lem nhem đến cánh gà mào « sù líp dúp » cũng muốn... đời sau chưa đủ gạo mà đớp — Đói dài răng ra, lấy con mẹ tôi tiền mà mua thịt, mua cá, mua gà mua vịt về để cạnh cái « la dô » nghe Ngọc Mai dạy làm gia chánh).

Tôi mơ màng nghĩ thân phận để đuổi bắt con bướm vàng tương lai một hồi thật lâu, rồi mới thủng thỉnh gieo quẻ trên Mu Rùa :

— Thế này anh nhé, anh đề nghị nhé, anh khoan đi học chữ — anh nhớ xuống núi, anh chưa biết làm Ma Cô, chưa biết cách « cốc biếu » thiên hạ. Vậy, « Tiên học ăn cấp hậu hãy làm Quan » (bắt kể ngành nào) có như thế mới khá được — có như thế mới đủ « Biếu » cho em đi « xòe », đi dần dần lập hội, lập hệ với đời —

điều thiết thực nhất, không biết « thường » thì hết kiếp này chỉ có nước đi bộ hít bụi ô-tô. Em đẹp thế này, em thơm như thế này — em phải đi xe hơi — em phải đi Mỹ Việ, em phải thuộc lòng tên mỹ phẩm, tên thuốc ngừa thai, tên thuốc chơi lâu, tên thuốc hồi xuân hơn cả tên ông tên bà cha mẹ em. Rồi sau đó em làm một phát xuất ngoại — Hy sinh một lần nữa trong đời — để có thể vác một cái bằng cấp « nhan sắc » về nước treo mẹ nó lên tường, mở Mỹ viện nắn bóp cơ thể đàn bà Việt Nam — Em cần làm điều này — vì mai mốt Đồng Minh rút lui, chỉ em ta sẽ đến em nắn bóp lại, điều chỉnh lại hậu cứ để em ta còn đi lấy chánh khách, em nhớ, nên chánh khách của mình sẽ còn gia tăng nữa — nhất là mai đây khi súng hết nỏ, hòa tiểu thời bay vì vút thì sẽ có nạn nhân mãn chính khừ thời binh lửa chinh khừ còn nhiều hơn chó con) Thế nên, mình phải ưu thời mẫn thế, phải biết sửa soạn cuộc hôn nhân cho những người Việt cô đơn này. Kể cả những anh chàng bị vợ cho « nghĩ phép » suốt thời gian này đi lấy Mèo trả thù nạn đối rách. Thập Thành cười khanh khách, cười lơ là như khi nàng Nạo Đôn Mèo — Tôi lại bắt đầu nằm im, liên tưởng tới một tương lai sáng choang như đèn ô tô — Tôi lập lại từng giai đoạn phải làm để lên ngôi « Thần tượng » mà nhất là, bên cạnh tôi bây giờ lại có một người đàn bà đầy nhiệt tình và sức khoẻ để bắt cứ lúc nào, bắt cứ ở đâu, nàng cũng có thể bắt những đấng đàn ông trở thành hèn nhất, và hèn nhất lúc đi Thanh Tra hậu cứ của nàng — Tôi còn nhớ một câu nói của Thầy tôi: « Đàn ông, dù ở giai cấp nào trong xã hội cũng đều hèn khi muốn « thoát y » một con đàn bà », vâng, thưa thầy, thầy nói đúng — Con đã sờ mó được triết thuyết đó từ lúc lao đầu vào cuộc đời đầy màu sắc loè loẹt diêm dúa này Thưa thầy, con cũng biết rằng tham vọng của bọn Đực chúng con nó có coi vôi vọi muôn trùng, nó có thể nào đi chằng nữa... thì cũng chỉ đến hăng mý nhân và dừng lại ở đó, để u mê, để dây giụa, để cuối cùng nằm chết ngất ở đó — Con cũ ng còn nhớ, một cái triết lý sống khác của một thằng đã đầy đạn gió sương trong chốn « nạo bím » — Nó nói rằng :

— Đ. mẩu thằng nào không đớp, không ăn thì tự dẫn thân vào con đường tự diệt.

Nó diễn nghĩa thêm như thế này : « nói ví dụ, một quan nọ, được cầm cân này mực, được oai quyền, được cai trị con dân một cõi mà không biết « áp phe hồi lộ » thì « biếu » ở đâu mà vung vít để gây tiếng tăm ảnh hưởng —

nhất là mỗi dịp phải đến gõ cửa ông nhón thì... chửi li đến tay không — để mà khoe thành tích trong sạch và thành quả công tác — muốn khoe sạch thì trước phải có viên kim cương lớn bằng viên đá sỏi làm quà cho bà lớn — một vài cặp « thăng Mèo đi bộ » cho ngài rửa chân... có như vậy thì mới có thể leo lên — lên vùn vụt... để khi nào mặt trời tà tà ngã về tây... là chính mình cũng có một hoàng hôn đẹp — Thật đẹp một hoàng hôn có có thăng viết thuê nào tử nổi — mà rúi nó có « quả đào » thì vợ con cũng đã có sẵn nghiệp mà tiếp tế cho mình trong suốt thời gian « dưỡng sức tại nhà tù... để hồi tưởng một quán trọ có khách giai nhân » và nhất , là trong giai đoạn huy hoàng đó, vợ mình nó cũng được huy hoàng, nó lái xe hơi phom phom đi tìm thầy hốt thuốc-nó sẽ hy sinh tất cả-Tất cả tài sản nó có... là mình sẽ lại tà tà trở lại cuộc đời bình yên...

Thưa thầy-Nó đã dạy con như vậy, con cũng biết là phải làm như vậy, nhưng khổ nỗi con chỉ là một Thanh Phu Tử, một thằng gàn bu ống ngồng nghênh, có lẽ tại con còn rách, chứ rúi một mai định mệnh quay mặt làm lơ -con về được một món nào đó-lúc đó, con chắc là con phải hèn để hưởng thụ, con phải hèn, hèn cả với vợ để nó đừng nổi cơn « tứ đức tam tông » nó cậm sừng lên đờu lên cổ con, con đã thấy nó nặng như Thái Sơn — nhưng con còn bộ chửi tốt con còn chửi Thanh Phu Tử (người phụ quét rác) con cố trau dồi sinh ngữ để con đi làm đầy tớ cho Mèo cho Phi, cho Hàn cho bất cứ ai không phải là Việt Nam—sờ đi, con có óc kỹ thị nội tử Hùng Vương như vậy, là bởi con không có bằng cấp-cha mẹ con chết đi để cho con một sản nghiệp duy nhất là thân thể con—gia thù con cố ngoi, cố vượt sóng trùng dương để tiến thân thì mình bằng nó vẫn là một thứ lá chắn bằng vàng khối—con chỉ còn nai con đường — một làm ma cô, một làm chính khừ, nhưng có lẽ thưa thầy, nghề ma cô có vẻ thích hợp với con hơn — còn nghề chính khừ là phải tập cuoi lỗ chó, phải cho vợ đi ngoại giao thân mật, phải bán gốc-mua nguồn, phải hèn hơn bất kể cái hèn nào ở cõi đời này.

Giờng cảm nghĩ chày man mác tới đây thì Quốc Mẫu Thập Thành ngừng cười, nàng đưa cánh tay nõn nà (cam đoan đẹp hơn cánh tay mỹ nhân mà Thái Tử Đan đã chặt để tặng Kinh Kha), bàn tay đẹp, bàn tay 5 ngón ngón nào cũng xua tào a nhẹ nhàng trên cơ thể tôi — tôi

(XEM TIẾP TRANG 7)

trong họ ngoại làng

MỒ BÁO RÊU RAO

(Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mấn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đời nơi)

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay:

ĐAU KHỔ, ĐAU KHỔ

Mồ này buồng đùi, bắt chước một chú tiều « chầy kinh tiêu đề xuống không dấm », bỏ mồ từ đầu năm. Những tưởng buồng đùi, bỏ mồ luôn. Ai ngờ bị con nhà Văn Minh chơi mấy quả thậm tệ. Nó bắt thăng khác viết bài ký tên Mồ Báo khiến Mồ Báo lồng lên và đành phải về lấy mồ, cầm đùi khua âm i kể từ số này. Chú Mồ Báo có bao giờ thêm đề ý tới vụ làm cầm Hùng Cường, Bạch Tuyết, Dzũng thanh Lâm đâu. Có viết về âm nhạc, chỉ vì vút ban Thăng Long, bạn Anh ngọc thân mến, em gái Lệ Thu và người bạn mới nhất Jo Marcel. Thế thôi. Kể viết mấy mẩu về Hùng Cường mấy kỳ trước là ông ký giả cơ năng Đặng Tấn tức Văn Lương. Chính bạn vàng này đã chơi Con Ong một phát. Vì tin bạn, chủ bút Thương Sinh lại đang thời kỳ chê Con Ong, bạn vàng Đặng Tấn bèn bênh đại danh ca Nguyễn Hữu Thiết, Phang ngọc Long một quả rất ư là có tính cách giành xôi thịt. Chả là Ngọc Long tổ chức nhạc mở xò số, cứ phăng phăng gạt ông Hữu Thiết ra, chê ông này... sàm quá mà nên sàm cũng về vườn từ khuya

rồi. Ngọc Long đến tìm Thương Sinh; khác thét :

— Mẹ mày Thương Sinh, mày trông coi thế nào mà để thằng Đặng Tấn nó chửi tao cu ly vậy.

Thương Sinh lắc đầu :
— Từ Tết giờ tao mù chuyện... Con Ong. Cúi nhè thằng Minh mà chửi bố nó đi. Sức Voi xiá mồm vô :

— Ôi, ông Đặng Tấn ông ấy chửi là vinh hạnh, là vạn hạnh, là đéch có tội con mẹ gì cả. Yên chí đi. May quá, ông Đặng Tấn chỉ ký là Tú Riá. Giá ông ấy ký tên mồ Báo là mồ Báo lãnh đủ.

TRƯỜNG HỢP NÀ CẦU

Trước sau, Nã Cầu mong muốn chỉ là một cái tên. Vì thỉnh thoảng anh em viết bài nhét vào cho đầy trang. Hiếm lắm mới có trường hợp này. Gần đây Nã Cầu đau ốm. Phải nhờ người khác viết giùm. Ôi cha, ông ấy phăng lung tung. Rồi sinh ra nạn « kiêu binh Phú De ». Và đéch viết cũng khoe àm « Lệ Thu, anh viết về em đó ». Bởi vậy Nã Cầu không còn là 1 cái tên nữa. Mà là một người. Người đó lại không bao giờ nhận mình là Nã Cầu. Vì bắt chó thì vinh hạnh quá chi mà nhận. Đưa nào nhận mình là Nã Cầu. bắt buộc, nó có phải Nã Cầu. Tòa soạn Con Ong chỉ có từng này nhân vật :

- Chủ nhiệm : Nguyễn Văn Minh
- Đầu bếp : Thương Sinh
- Thợ viết : Mồ Báo, Nã Cầu, Bếp Nhỏ, Dê Húc Càn, Bó 69, Hím, ê kíp Nọc

Độc và mới nhất là ông họ Trần.

Từ số này, bạn đọc đã thấy, Thương Sinh bắt đầu nhòm tới Con Ong. Tuy khó mà hách nòi, song nó đã đỡ luộm thuộm. Chủ bút ấy quên, đầu bếp Thương Sinh nhờ Mồ Báo rêu rao một... tư vấn : « Yêu cầu mấy anh em viết Con Ong, ra ngoài đừng huyền hoang và đừng kể lể lời thôi sinh hoạt ở tòa soạn. Anh nào không nghe, hẳn sẽ phứt a la poóc ». Ê kíp Con Ong ngày xưa đã về đủ mặt. Hy vọng nó sẽ chuyên mình theo thời thế.

NGƯỜI NGỢM TÂN XUÂN THU

Nguyên chủ bút Con Ong và không thèm làm chủ bút Con Ong nữa chỉ làm bếp thôi là bạn Thương Sinh báo tận sấp tung ra thị trường chữ nghĩa sống sượng ở đây một loạt sách hài hước trào phúng dày trên dưới một trăm trang. Cuốn đầu tiên là Người Ngợm TÂN XUÂN THU đang sắp chữ, hy vọng sẽ phát hành kịp vào cuối tháng này. Sách in giới hạn 10 ngàn cuốn thôi. Bạn nào thích viết văn trào phúng g, thích đọc văn trào phúng hãy sửa soạn tí tiền cơm đi là vừa. Mua đọc xong rồi đem chửi đi vẫn không thấy bị hổ. Bởi vì đã được chửi đi bằng những khuôn mặt người ngợm Tân Xuân Thu. Ai muốn đọc quyền phát hành, xin liên lạc gấp với Con Oag.

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG I ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cò

Giám đốc chính trị Ma Cạo

ô. Lắm vẫn luôn luôn lăm chuyện THÀNH TÍCH BỔ LẺ CỦA NGHI LẮM

Ngày 30 tháng 3, một số báo chí đăng lại một tin của cơ quan thông tin nhà nước VTX, theo đó, Ông Nghị Trần Văn Lắm đã tuyên bố rằng trong dịp hướng dẫn phái đoàn giải độc vào hồi tết vừa rồi, ông ta đã có liên lạc với đại diện VC ở ngoại quốc.

Ngày 31-3 một nhật báo ở Sài Gòn cho biết ông Lắm xác nhận có liên lạc với đại diện VC trong dịp xuất ngoại vừa rồi. Ông ta có nói chuyện bằng điện thoại với VC, và mời họ đi đớp, hoặc đi nhậu, nhưng họ không nhận lời.

Vấn đề đặt ra là ông Lắm có quyền tự ý thậm thụt với kẻ thù như vậy không? Ngân sách nhà nước tốn kém cho ông Lắm dẫn phái đoàn đi giải độc, mà ông lợi dụng để liên lạc kẻ thù, như vậy việc làm của ông có chính đáng không? Từ trước VC vẫn bị coi là tay sai của BV, không xứng đáng nói chuyện ngang hàng với ta. Nay ông Lắm là một nghị sĩ trưởng phái đoàn tự ý đi tiếp xúc mật với VC, và còn bị chúng lạnh nhạt, như vậy uy tín của VNCH có bị suy giảm không? Ông Lắm giải thích rằng những tên VC mà ông tiếp xúc vốn là bạn cũ của ông.

Nói như vậy có nghe được không? Chúng ta chống Cộng, vì Cộng sản không có tình bạn, không có sáng kiến cá nhân, mà chỉ có đảng. Nay ông Lắm thậm thụt với VC với hy vọng nhờ tình bạn để có thể đi đến thỏa hiệp, như vậy phải chăng ông tin rằng người Cộng sản vẫn còn có tình bạn, và các cá nhân vẫn có tự do hành động như... ông? Nếu vậy, CS cũng hay cũng tốt như ta, thế thì còn chống Cộng làm đểch gì nữa cho tốn xương máu? Hay ông tin rằng bọn VC không phải là Cộng Sản?

Nên nhớ rằng 10 tháng trước đây, ông la ng tây mau nước mắt Phan quang Đán đã mất mẹ nó cái chức Quốc vụ khanh kiêm Tổng

(xem tiếp trang 5)

bớ các ông quốc hội! có ông nào còn thức thì lên tiếng dùm tí

Lời tuyên bố của Tổng thống ngày 25-3 rằng sẵn sàng nói chuyện mật với MTGP miền Nam, vẫn còn sôi nổi. Tuy chỉ "sôi nổi ngầm ngầm", vì không có cơ hội, hoặc phương tiện để "phát tiết ra ngoài".

Quyết định của Tổng thống đặt ra hai vấn đề quan trọng.

một chủ báo đòi làm Tổng thống?

Nhật báo Hòa Bình của cha Du, sau ba mươi củ xập tiệm lần thứ nhì, lại đã được xuất đầu lộ diện. Trong số tục bản vào ngày 30 tháng 3 vừa qua, trong một bài gửi cho bạn đọc, cha Du, "nhũ danh" là Minh Tân, đã viết lách như vậy:

"Hòa Bình vẫn hiện ngang sống cho chánh nghĩa Quốc gia, vẫn cương quyết sống hùng sống mạnh hơn, để hăng say phục vụ quê hương đất nước và phục vụ đồng bào thân mến.

Còn trời đất, còn non nước!
Còn ở Hòa Bình dẫn bước quốc dân"

Quốc dân đồng bào đã khiếp chưa? May mà còn có báo Hòa Bình của cha Du "dẫn bước quốc dân", nếu không thì quốc dân đi lạc mẹ nó từ lâu rồi! Có làm báo ở cái xứ này hèn bỏ mẹ, mà cứ phát ngôn như là làm Tổng Thống.

Cha Du lại còn "dọa" hiện ngang sống hùng sống mạnh, mới khiếp chứ! Thời buổi này, ai cho ông hiện ngang mới được chứ? Hiện ngang mà có mỗi một con chim cu, cứ lâu lâu lại bị "teo" một lần. Nhà tu bị teo chim không sao. Chứ mấy thằng nhà báo chuyên nghiệp, cứ mỗi lần bị teo là khốn đốn liền. Nhờ ông tí!

1) Trước đây, ta không thừa nhận, không nói chuyện với MTGP. bây giờ Tổng Thống sẵn sàng nói chuyện với chúng.

2) Trước đây, tại hòa đàm Ba Ri, ta nhắc đi nhắc lại cái hình thức "song phương", thẳng nhà báo nào lỡ nói xa nói gần đến cái chuyện "tứ phương", hay tam phương, là cứ ồm ồm. nay Tổng Thống tuyên bố "tay đôi hay tay tư không quan hệ" (nguyên văn).

Theo hành pháp thì các quyết định trên không hề có sự thay đổi lập trường. Đưa nào báo có thay đổi lập trường, đúng là bọn "xuyên tạc":

Bọn dân ngu khu đen hoặc ăn đờ ở bản như Con Ong thấy tuyên bố như vậy thì

biết vậy. Có biết có thay đổi lập trường hay không. Cho nên, mới phải nhờ mấy cụ trong dân làm ồn lên tiếng dùm tí. Xem như vậy là có thay đổi lập trường không? Và như vậy thì bao giờ có hòa bình, và hòa bình để trong phòng kín nó như thế nào? Liệu có mũi lõ đầu đờ không?

Có vị nào còn thức không?

khi ông nghị Giai chơi trò đùa giai

Sau lời tuyên bố của T.T. là sẵn sàng nói chuyện với MTGP, có tờ báo ở đây đã phỏng vấn ông nghị Đỗ quang Giai, Chủ tịch Ủy ban Thông tin Ngoại giao Thượng viện. Ông này tuyên bố rằng: "việc thương thuyết với MTGP có thể được."

Khi vùng quốc gia nhận thấy mạnh, thì muốn nói chuyện với BV hay tay sai của họ cũng thế. Đây

(xem tiếp trang 5)

trạng đớp

MỘT VỤ HIẾP DÂM TÓE KHỎI

(nhân tin báo kêu ca các em đượ ở một vài nơi tại thủ đô hồi này hoạt động rất ur là công khai).

Nền * Đượ Việt Nam bột phát đây,
Công khai hoạt động bấy lâu nay,
Khá mau thành lập "Đai đoàn thể",
Cứu quốc cứu cô có lẽ hay.

Kết nạp thành phần ưu tú thôi,
Một ban lãnh đạo thật cừ khôi
Bầu bà Chủ tịch cho ra vẻ,
Đức độ tài năng phải khác người.

Đoàn kết chủ trương ấy mới cao,
Nam Trung hay Bắc có làm sao,
Cũng phường Đĩ Ngựa như nhau cả,
Kỳ thị mua giầy đứt cổ vào!

Đấu hiệu về ngay chiếc "Lá Đa",
Vác lên trên quận chia ngay ra,
Ông Cò đồng triện ngay vào đó,
Tránh tiếng rằng là đảng phái ma!

Rồi cũng tuyên ngôn ngầu si lên,
Quyết thể tận diệt "Tè-Pô-Nem" (1)
Và "Gô-Nô-Cốc" cho bằng hết, (2)
Hai kẻ tử thù của chị em!

Hết lòng phụng sự khách tìm hoa,
Nền "Đượ Việt Nam" cách mạng mà,
Bảo đảm thị trường cho đứng đắn,
Không teo không một chẳng kêu cha.

Cứu cứu thế này có kém ai,
Còn hơn cứu quốc kiểu bài tây.
Bành bao cái miệng thơm phưng phức,
Vi khuẩn Tim La óc chứa đầy.

Cứu quốc thế này thật đáng khen,
Bán tròn nuôi miệng có đầu hèn.
Tnuận mua vừa dân song phương đó,
Đầu có đầu cơ, có chợ đen!

Cứu quốc thế này có thẹn đâu,
Không như mặt ngựa với đầu trâu,
Tham quan ở lại phường lang sói,
Hối lộ, áp phe lại hoạt đầu!

Hoan hô nền Đượ nước A-Nam.
Gặp lúc thăng hoa thật vẻ vang,
Cực thịnh đương trên đà tiến bộ,
Ngày đêm sáng chói ánh hào quang.

(1) (2) hai thứ vi trùng bệnh hoa liễu

Ve chai

hạ viện của... ông già chịu chơi nghĩ sao về 1 ông d.b... ăn cắp?

Nhật báo Hòa Bình của cha Du, có nhiệm vụ "hướng dẫn quốc dân", vừa mới phanh phui 1 chuyện động trời: đó là việc ông dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa đơn vị Thừa Thiên, đã ăn cắp 2 pho tượng Phật trong một ngôi tháp Chăm cổ ở tỉnh Quảng Tín, đem sang Mỹ bán. Nội vụ được trình bày như sau:

Ông Nguyễn ngọc Nghĩa, trước đây là Thiếu tá, làm Tỉnh trưởng Quảng Tín vào những năm 1965-1966, nên ở Quảng Tín có cái gì quý giá, ông ta đều biết hết. Năm 1967 ông Nghĩa đặc cử dân biểu

(tất nhiên là bầu cử trong sạch) ở đơn vị Thừa Thiên.

Trong biến cố tết Mậu Thân ông Nghĩa về Huế ăn tết, khi VC đánh thành phố, ông ta đã phải đem thể dân biểu dúi vào xi líp sau đó, khi gặp VC, ông Nghĩa đã móc thể ra nuốt trửng (tất nhiên là không có thì giờ rửa xà bông), cho nên ông đã thoát nạn. Ông Nghĩa đã hành diện viết báo kể lại chi tiết trên, và chề cụ Trâu Điền đã thăng thân xưng mình là Nghị Sĩ trước mặt VC, là "ông già lăm lăm".

Ngày 10 tháng 4 âm lịch năm Mậu thân, tức là ngày 4 tháng 2-1969, dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa đi máy bay ra Quảng Tín. Hôm sau, tới ngôi tháp Chăm nổi tiếng ở tỉnh Quảng Tín, là tháp Chiền Đền, nhờ một nghĩa quân dục hai pho tượng Phật, bỏ lên xe chở đi mất tích.

Sau khi tượng Phật bị đánh cắp, dân làng Kỳ Lý (nơi có tháp Chăm) vốn tới tháp cúng vái, đã bị bình tạt, đau bụng té re, đi đái tùm tùm! khiến dân làng rầu

(xem tiếp trang 5)

Tin tức... MÌNH

NHOM NỌC ĐỘC MẬT ĐÀM NỘI DUNG CHƯA THỂ CÔNG BỐ TÌNH YÊU OI.. CHÀO EM!

Gần đây dư luận trong làng báo quốc nội cũng như quốc ngoại lục đục bần về cái «mật đàm» để tìm l đường lối hòa bình cho cái đất nước hom hèm gầy yếu này. Nhóm NọcĐộc cũng mang tiếng là kẻ sĩ mà chẳng được chớ nào tới phỏng vấn một củ—nên rất lấy làm phần chí—nhà chủ nhiệm Ma Bùn bèn triệu tập một cuộc hội thảo—nhà chủ bút Ma Cỏ máu vốn bần từ ngày tiếp nhận máu của Tề Tuyền Vương nên

có vẻ không chịu giam mình trong phòng hôi nghi—Thà rằng Bất chước một trong tứ Quái (ang Lê) đã nằm ái ân cùng vợ rồi cho mời tất cả các phó nhóm, thợ viết tới làm một cuộc trình bày quan điểm Hòa Bình của vợ chồng ông ta—Thế thắm thay, vận nước Đại Ngu đã đến hồi hướng thượng hay sao mà người ta đã đem cái khát khao của dân mình để làm một củ...điển tóa ái tình hòa Bình—Ma Cỏ lấy làm đau lòng

bèn nắm tay giấm Đốc chính trị Ma Cỏ mà vào phòng mật đàm với ngài Ma Bùn.

Khi tới cửa phòng hội, người Ma Cỏ bèn đưa tay chào, miệng thì nói:

— Tình yêu oi ta chào em!

KHI ÔNG NGHỊ GIAI...

(tiếp theo trang 4)

không phải là VNCH bày tỏ lập trường mới».

Về ý kiến của Tổng Thống, bọn này chẳng dám động tới. Nhưng chắc không bao giờ Tổng thống nghĩ rằng «nói chuyện với BV hay tay sai của họ thì cũng thế» như lời «phụ đề» của ông nghị Giai.

Vậy xin phép đề cho bọn này nói chuyện với ông nghị Giai I phát,

Thưa ông Nghị Giai,

Ông có đùa giai không «đi» ?

Ông bảo «nói chuyện với BV hay tay sai của họ cũng thế», hay

lắm. Nếu bây giờ có người bảo rằng nói chuyện với ông Nghị Giai hay nói chuyện với tay sai của ông thì cũng thế hay ngược lại : nói chuyện với tay sai của ông Nghị hay nói chuyện với ông Nghị thì cũng thế!

Nói như vậy có nghe được không. Hay muốn cho rõ nghĩa hơn, ta có thể lấy thí dụ hếp dẫn sau đây : «Khi ông chủ cảm thấy mạnh khỏe, thì ông chủ có thể ngủ với vợ, hay ngủ với tay sai thì cũng thế».

Ồi ! thà Tổng Thống nhận được những lời phê bình thẳng thắn còn hơn là nhận được những lời tán thưởng kiểu như của ông Nghị đùa giai.

NGÔN NGỮ NHÀ NƯỚC

Sau vụ Ngoại Trưởng Thành, con sư tử Saigon (ở Saigon chỉ có sư tử ngụ tại sở thú) tuyên bố rằng ngôn ngữ Việt Nam thiếu ngữ vựng chính xác, dư luận đã phản ứng sôi nổi. Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, thì đôi khi thấy Ngoại Trưởng có lý. Vì tiếng Việt thiếu, nên nhiều khi người ta phải xài bậy.

Trong bản tin của cơ quan thông tấn nhà nước VTX ngày 27-3, nói về cái chết của thi sĩ Đông-Hồ, có câu sau: «Thi sĩ Đông-Hồ, tên thật là Lâm Tấn Phát, Nhũ Danh Kỳ Phác...» Nhũ danh là cái tên gọi khi còn dang bú mẹ, vì vậy, thường dùng cho liên bà con gái. Ví dụ «bà Trần Văn Khùng, nhũ danh Nguyễn Thị Mệ». Cho nên, nếu Thi sĩ Đông-Hồ có một cái «nhũ danh», thì đó là cái tên Lâm Tấn Phát, do cha mẹ đặt cho, ghi vào giấy khai sanh từ khi còn dang bú mẹ. Còn danh hiệu «Kỳ Phác», nếu không là bút hiệu, thì là biệt hiệu, chứ làm sao có thể là «Nhũ danh» được.

Với một nhà thơ khét tiếng mà dám viết lách như vậy không sợ người chết hiện hồn về bạt tai hay sao?

Nhưng đừng tưởng chỉ có nhà nước thiếu ngôn ngữ chính xác, dân gian cũng có người xài ẩu như thường. Cũng trong số báo có đăng mẩu tin trên của VTX, trong một cáo phó đã viết là «Bà Nữ Dược Sĩ...» ngoài những bà nữ dược sĩ, chắc còn có những «Bà Nam dược sĩ»!

Tuy nhiên, trong lúc tang gia bối rối, người ta có thể lầm được. Nhưng ký giả nhà nước mà lầm thì chỉ còn cách cho về năm nhà gái háng.

HIẾU HỈ

Tuần trước, trên nhật báo Công Luận, Thương Sinh có đầu láo về mấy chữ «chung vui» và «chia vui», rằng thì là vợ chồng người ta mới lấy nhau mà đòi nhay bỏ vào chung vui hay chia vui, thì vợ nộ!

Nay Gái Sĩ xin bàn thêm về những dòng chữ phân ưu đính trên các vòng hoa phúng điếu. Các nhà bán hoa cườm cho biết: hiện nay trên các vòng hoa cườm, bốn chữ «thành kính phân ưu» được người ta ưa xài nhất. Phân ưu là chia bớt cái sự buồn phiền của người sống, trong khi hoa phúng điếu dành cho người chết. Chẳng lẽ chia buồn với người chết? đã ngòm củ tỳ rồi, còn buồn phiền gì nữa mà chia?

Hay chẳng lẽ đem vòng hoa phúng người sống? Đẳng nhật trình mà phân ưu thì được, đem vòng hoa mà phân ưu là... ngôn ngữ thiếu chính xác.

Bà con thử nghĩ xem, ý kiến của Gái sĩ có người được không?

LA LẮNG

Đạo này phong trào tu sĩ lấy vợ đang «leo thang» dữ dội.

người quân tử bịt mũi mà đọc

tám lạng, nửa cân

Tuần rồi, báo chí đã tường thuật một vụ kiện hay đáo để.

Số là tài thượng viện, có Hai ông Nghị, đó là ông Nghị Đạt, và ông Nghị Thành. Hai ông này, chẳng hiểu có xung khắc từ tiền kiếp hay không, thà ghét nhau như chó. Đến khi ông nghị Thành được cất nhắc thăng cụ Ngoại Trưởng, thì mới tiên tiếp lại công thêm mối thù «trâu buộc ghét trâu ăn», nên ông Đạt càng ghét ông Thành. Hễ tại Thượng viện có dịp đề cập tới bộ Ngoại giao, là y như ông Đạt móc ông Thành thật nặng.

Vào một hôm đẹp trời (đếch làm gì cả mà mỗi tháng lãnh cả trăm ngàn, thì ngày chó nào chả đẹp trời), ông nghị Đạt bèn ngửa ngáy, viết ngay một lá thư lên Tổng thống đòi cách chức ông Thành, đồng thời, tố ông Thành xưa kia là đảng viên cộng sản. Ông Đạt còn đem bản sao thư này đăng tùm lum trên các báo. Thế là ông Thành kiện ông Đạt ra trước ba tòa quan nhón, về tội công khai mạ lỵ. Cái đại của ông Đạt là đã không chỉ dùng điển đàn Quốc Hội mà phang ông Thành, lại còn bày đặt đi đăng báo nữa mới lảm chuyện. Tại liên đên QH, với quyền bất khả xâm phạm, ông Đạt có quyền bới

móc từ Tổng thống trở xuống, tha hồ chửi bỗ thiên hạ cũng được, đếch có thằng nào kiện nổi.

Vụ ông Thành kiện ông Đạt, trước đây đã ra tòa một lần, nhưng tòa đình xử. Ngày 27 tháng 3 vừa qua, tòa đã thẩm xét, nhưng chưa tuyên án, còn đình lại 1 tuần. Trước tòa, ông Thành đã tố lại ông Đạt khá kịch liệt. Ông Đạt tố ông Thành là Cộng Sản. Bây giờ ông Thành tố ngược lại ông Đạt trước đây là mật vụ của nhà Ngô. Thào nào mà hai người chẳng ghét nhau. «Mật vụ» ghét «Cộng sản» là phải quá rồi. Hay ngược lại, «cộng sản» ghét «mật vụ» thì cũng thế.

Bọn Con Ong vốn ăn ở ở bần nhất nước, lại bị gọi là ruồi tái béo, tưởng chỉ có mình bần. Ai ngờ những người làm lớn cũng chả hơn gì. Đau thật.

Ngày xưa ở nhà quê, có hai người chửi nhau, người này chửi người kia là chó. Từ đó về sau, dân làng gọi cả hai người cùng là chó!

HẠ VIỆN CỦA...

(tiếp theo trang 4)

ơ, đã định biểu tình đòi trả tượng, và làm đơn kiện lum. Nghe nói, hình như ông dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa đã đem tượng sang Mỹ bán cho viện bảo tàng, để lấy một số tiền khá lớn, và hình như hiện nay ông dân biểu Nghĩa vẫn còn đang ở bên Mỹ.

Nguồn tin trên chẳng hiểu có thật không. Dầu sao, đây cũng là một chuyện vô cùng quan trọng. Dân biểu đã từng buôn lịch cõi trường, nhập cảng hàng lậu thuế, vay tiền của ngân hàng nói là để nuôi gà rồi chạy làng V.V... Bây giờ lại có cả dân biểu ăn cắp di tích lịch sử nữa hay sao?

Yêu cầu Quốc hội hãy điều tra gấp, và sớm có thái độ về vụ này. Nếu không, thì cái tòa nhà Hạ viện sẽ thú um lên, không ai chịu nổi.

ÔNG LÂM VĂN LUÔN LẢM CHUYỆN...

(tiếp theo trang 4)

trường Chiêu Hồi thơm như mít, chỉ vì đã lỡ tuyên bố «nên nói chuyện với MTGP».

Nếu ông Lâm có quyền tự do tiếp xúc mật với VC, rồi mọi người, tùy theo sáng kiến riêng của mình, cũng có quyền tự do làm như vậy hay sao? Nếu bây giờ mấy thằng nhà báo cũng tiếp xúc mật với VC để đi tìm hòa bình cho đất nước, rồi liệu Tổng Nha cảnh sát có đề yên không?

CƠ KÊ DÊ NGÔNG

(Him viết thay Dê Húc Càn một kỳ)

CÔNG BỘC

Nạn vật giá leo thang vì vút hiện tại là một căn bệnh trầm trọng đến thời kỳ mà toàn thể các quý vị đồng bào có đồng lương trúng bông, đếm được tới đồng bạc chót đang bị vất vả đến há mồm. Các con bệnh chỉ có bốn phân năm quay đờ ra mà chịu trận, không được kêu, không được khóc, không có quyền vì họ đã được đóng chức quân nhân v.v... Công chức quân nhân chỉ có quyền làm kiến nghị hoan hô, ủng hộ. Công chức quân nhân không có quyền xuống đường, đình công phản đối để tranh đấu lên lương. Bác sĩ có nghiệp đoàn. Giá sinh hoạt lên cao, bên họp lại nói dăm ba lời xí xỏ, ale hấp ngày mai giá khám bệnh ô-tô-ma-tích lên vù vù. Anh em xe lôi, xe ba gác, xe cyclo, công nhân Esso, Shell, nhà máy xay lúa, máy gạo v.v... có nhà kiếng để gân cổ lên đấu tranh vì có cả hàng triệu thứ nghiệp đoàn.

Tôi là một công chức, tôi nói chuyện công chức. Ngày xưa ngày xưa, hồi Bạch quý còn đặt một nền đồ hộ thân mến lên cái nước Đại ngu này bố tôi cũng là một công chức (lẽ dĩ nhiên công chức của Bạch quý) Bố tôi làm Chef comptabilité chuyên nghề công sở tiền nong lắm lắm, lương làm đầu có mấy choạc mẹ tôi đeo khuyên vàng tôi đi học có Henri nho công nghệ nghe. Bố tôi đi xe kéo gong đồng đánh bóng sáng choang, Những người hay lui tới gia đình tôi là những thầy kỹ, thầy Thông thẳng nào thấy đó đều có những bộ mặt phê phán với bộ điệu thật là đông bạc. Việt Minh lên, bố tôi bị ghép là việt gian và bị các đồng chí quay điện, nhưng chỉ là thứ việt gian công chức nên sợ tổn diện bèn cho tự do. Thời gian qua đi Genève ra đời, đất nước bị mất mẹ nó một nửa. Chúng tôi có mặt ở miền nam nắng ấm hiền hòa này — Chúng tôi trở thành những con ruồi tái mà dềch được béo vì bố tôi lại đi làm công chức... Nhưng không có xe kéo gong đồng nữa, mẹ tôi mỗi lần đi dự tiệc cưới xin đều chạy sang nhà bà cụ mẹ con điếm "sở Mèo" mượn tạm đôi xuyên. Tôi bước chân vào nghề công chức, Con vua thì lại làm vua, còn thầy chùa... a lẽ hấp đi quét lá da.

Năm trước đây, trước khi đi xe bốn ngựa qua nghĩa địa Tây, bố tôi chẳng chửi rằng : tao có ba thằng con trai : thằng Hiếu đã chót làm công chức rồi thì thôi còn chúng mày ráng học lên mà làm bác sĩ hoặc nếu không có đủ sức thì đạp cyclo, tao thấy nghề đó bây giờ được lắm. Công chức mà làm cho Anam bây giờ lương hậu thế thì khổ lắm các con ơi... Tây nó tốt lắm, làm công chức ngày xưa sướng lắm.

Tôi biết Bố tôi mất chính nghĩa, nhưng người già rồi và lại người nói trong lúc gần đất xa trời, tôi chỉ khóc mà không được phép tranh luận thế nào là Tây nó tốt !...

Bố tôi năm xuống, ba đứa con trai chúng tôi đều là công chức. Nghiệp chướng mà lị — Bây giờ tôi làm to hơn bố tôi, con hơn cha là nhà có phúc, Tôi làm tới ông Tham tá phụ cấp đất đỏ, tăng khoản 30% và một trăm thứ linh kinh nữa cộng lại thêm phụ cấp chức vụ 8 bỏ vị trí là 10 xín 8 đề công lên lưng 1 con vợ năm nhóc con. Trong thời gian Con Ong bị gây, tôi xách bị gậy đi làm ngày hai buổi. Chúng tôi đàm luận với nhau trong những giờ giải háng:

— Lương cụ yếu thế thì sống sao đủ ?
— Làm sao được, phải khắc khổ chứ sao, Không có lẽ mình cho vợ đi bán bar hay làm điếm Mèo.

— Giá tăng lương thì đỡ nhỉ ?
— Tôi lạy cụ, tăng lương là bỏ mẹ cả

đám, mình đuổi sao kio giá sinh hoạt. Nó bao giờ cũng chạy khỏe hơn mình. Lo lắng quá làm việc hết đô, cứ đến sở là uể oải vô cùng. Mặc dầu có hàng trăm cái thông tư, mặc dầu lao hàng ngàn tờ kê khai kiểm soát công tác hàng ngày vẫn coi như nợ pa. Tiền nào của nấy. Bởi vậy ra cứ thủng thủng cho qua ngày. Nếu mất việc ta đi làm ma cạo, trả xé mấy hồi đầu có luyến tiếc gì. Nói rồi anh đồng nghiệp đề nghị: Muốn cho công việc chạy bi giờ nên đuổi bớt đi 2/3 tổng số công bộc nhưng số lương đó lại để chi cho số còn lại thì chắc chắn là công việc còn chạy khỏe hơn hiện nay.

Từ tháng 10 năm ngoái, nhà nước đặt vấn đề tiếp tế, cứu nguy cho các công chức. Bên mời tất cả các ban tiếp tế liệu công chức các bộ, các sở nha Saigon đến họp tại cơ sở tiếp tế có tên là Tổng cuộc Thiểu tiền để bàn về vấn đề tiếp tế thực tiễn cho công chức, ngõ hầu tìm một lối thoát cho toàn thể công chức — Buổi họp kéo dài tới hai ba ngày — Có chụp hình, có phóng viên nhà nước tới, có lập biên bản đệ trình lên ông phủ thủy kinh tế. Kết quả mỗi công chức mỗi tháng được lãnh từ 5 đến 8 cái vé mua thịt heo đông lạnh tại các siêu thị với giá rẻ 160 đồng ký đó chỉ có thể, Có nhiều người chê thịt heo đông lạnh như thịt người, không thêm ướp. Đem bán lại cái vé được 20 tí, vị trí nhà nước cho tăng lương từ 100 đến 120 đồng mỗi tháng cho mỗi công chức — Nhưng đến nay thì giá trị mỗi tấm vé mua thịt heo đông lạnh đó chỉ còn trị giá một đồng rưỡi một cái. Rồi thì cả cái kế hoạch tiếp tế vĩ đại cho công chức đã được Ông Phủ Thủy Kinh Tế hóa phép ra ma hết. Các ban tiếp liệu công chức từ từ thông thả giải tán. Đó là Kế Hoạch Tiếp Tế công chức.

Tổng cuộc Thiểu Tiền đặt ra đề tiếp tế cho công chức trong giai đoạn chiến tranh. Ông tài tử Cinéma hào huê Trần Đỗ Cung đặt nền móng cho cái gọi là Siêu Thị để Kiểm Đồ bán rẻ cho công chức. Ông tài tử ra đi mang theo cả Cái kế hoạch đi theo. Cơ quan này, cứ mỗi độ Xuân về là thay một cấp lãnh đạo. Mỗi cấp lãnh đạo mới tới, việc đầu tiên khi đặt bàn tọa ngồi vào cái ghế xoay bốn càng là đặt ngay kế hoạch mua xảm bàn ghế, gấn máy lạnh, đổi phòng, sửa tủ, kiếm người phụ tùng thay từ cấp chủ sự trở lên. Cứ mỗi lần thay đổi là cả một đoàn tài to mặt lớn khăn gói quá mướp. Còn bạc nhiều các kế đều trong tình trạng wait and see.

Miền Trung kêu thiếu gạo Mèo đóp, công chức lo bấn xúc xích. Dân tình kêu ca há mồm ra chờ. Không có ông nào có trách nhiệm cả. Bầu đồ cho bí, bí phang cho bầu. Ông Kinh Tế bảo Ông Tổng Cục lo, ông Tổng Cục bảo tôi mới đặt đít chưa nóng hỏi ông Hồ Xa, Ông Hồ Xa bảo "ai có giới nhào đô mà chớ" anh em công chức có muốn hỏi xin bắc thang lên hỏi ông trời.

Công chức mà trông vào cái cơ quan này thì chắc chắn còn là bị gây còn lâu.

Vấn đề bài trừ tham nhũng đang được phát triển nặng trong giới công chức. Nhà nước phát cho các cấp từ chủ sự một tờ kê khai để liệt kê gia sản, ô tô mấy cái, nhà trệt hay bin đình của ông của cha phải kê rõ tên tuổi. Chẳng có ông nào là không kê khai nôi, chẳng có anh nào bị tố cáo là khai gian vì ông cấp lãnh đạo lại là chủ tịch cái đảng bài trừ tham nhũng, thì sức mấy những anh công chức các kế dám ngo ngoe.

Một ông cấp lãnh đạo vừa có sắc lệnh đi đong chưa kịp bàn giao. Anh công chức cò

con liền bỏ bỏ ngay : thằng cha ấy tờ sư đóp, cái gì có tiền là xong hết.

Tôi hỏi : thế sao toa biết toa không tố ngay hồi đó ?...

— Đề bề nôi cơm à !

Đó là thực trạng bài trừ tham nhũng trong các công sở.

Cuộc đời sáng vác ô đi tối vác ô về buồn nhất ngày 25. 26 mỗi tháng. Đó là ngày lãnh lương — Tất cả đều im phăng phắc, con ruồi bay còn nghe thấy tiếng cánh đập — Thương hại nhất các anh già. Trước mặt mỗi anh đều có một tờ giấy pelure được ghi những con số chẳng chít. Tôi thấy có kê khai tiền nhà, tiền nước mắm, tiền chợ, tiền học của con, tiền lương mari sên. Tổng số phát ra bao giờ cũng trội hơn con số hiện diện. Anh nào anh nấy bèn thộn mặt ra và bắt đầu đi một đường than thân khóc phận rồi chửi thề rồi oán trách nhà nước, lời lẽ đầy phản động — Nếu ai quá khích có thể bắt bỏ bốp hết về tội công khai phi báng Chánh phủ. Các xếp làm lơ bỏ qua coi như diếc hết, vì chính các xếp cũng lâm vào tình trạng vất vả không hơn gì.

Tôi có thằng bạn là một công chức chính ngạch của bộ Thông Tin vì làm ăn mẫn cán được cấp lãnh đạo cất nhắc từ Kon-Tum cho đi về Saigon. Anh này hí hửng, nhưng chỉ ở được Saigon chừng 5 tháng lại phải đệ một cái đơn xin cấp trên nâng đỡ lại cho tôi đi tỉnh lẻ để khỏi được vào tù vì ngân quỹ gia đình mỗi ngày một thùng dít. Tám đứa con, 14 ngàn có mà Sức Voi chịu thấu. Nó nói với tôi rằng : Với số lương đó suốt cuộc đời tao chỉ có thể làm bạn thân thiết với: đồng bào thiếu số mà thôi. Ánh sáng Đô thành đối với tao tối hơn khám Chí Hòa.

Vì chiến tranh cả kê dê ngông, các nam nhi một phần lớn đã rời bỏ nghề công bộc để trở thành những người lính hào hoa của Quang Trung, của Thủ Đức, nên tình trạng thiếu hụt vô số kê. Tôi thấy có những bà những cô chủ sự, giám đốc mọc lên như nấm, Đàn bà con gái lẽ dĩ nhiên dù có giới giang bằng sắc tới đâu cũng còn có những đức tính riêng biệt của đàn bà con gái. Những anh tùy phái, những chú công chức già bị cai trị bởi nữ giới luôn luôn tỏ ra bất phục tùng, bị đề ngược nên có nhiều chuyện cấu xé không ít-guồng máy hành chánh đã cọc cạch, còn trở nên ịch kinh niên.

Công chức chúng tôi quản quai lắm rồi. Xin các ông lớn nhà nước tìm cho một lối thoát, đừng để chúng tôi trở thành những thằng, những con vô liêm sỉ ? coi đôn xanh đôn đỏ hơn Quang Trung, hơn Lê Lợi.

Nếu công chức được quyền xuống đường tranh đấu, Him này xin tình nguyện cầm cờ đi đầu và hô to nhất nước. Bố đứa nào nói dối, cả lò nhà nó chết.

PHÚ DE GIAO CHI

LEO THANG THIÊN CHÍ HÒA BÌNH

Năm ngoái, nhân một chuyến hồi hương bá cáo tình hình hòa đàm Ba Lê, Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ tuyên bố, đại ý, đã đến lúc phải coi "cái gọi là" Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam như một "thực thể". Ông không quên nhấn mạnh rằng thực thể khác với "thực tế". Lời tuyên bố của Phó Tổng Thống Kỳ gây xúc động mạnh mẽ cho những người chủ trương chống Cộng đến hơi thở cuối cùng, đến chiều tối, bằng tay chân và bằng cả mồm. Những con điều hầu ở nghị trường, ở báo giới chống đối "lập trường mới" của Phó Tổng Thống Kỳ, Biết bao câu nói, bao bài báo mĩa mai

bóng gió hay phản ứng kịch liệt. Nhật báo Xây Dựng, cơ quan chống cộng ra rít và hãnh diện ngăm chống cộng một mình đã... thờ dài thất vọng, Đề hạ uy tín của Phó Tổng thống Kỳ, một nhật báo còn tưng tưng vì rằng thì là Hồ Nai gây gộc toan về Sài Gòn xuống phố đi một đường đã đảo lăm lăm! Dự luận chống Cộng đã dành cho Phó Tổng thống Kỳ nhiều ác cảm. Tất cả can cho ông tưởng điều hầu nhứt nước,

Cần đây, Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu tuyên bố sẵn sàng mật đàm với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam để tỏ thiện chí hòa bình. Dự luận quốc tế nồng nhiệt tán thành, hỗ trợ thiện chí của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, người đại diện hành pháp, người lãnh đạo miền Nam được dân bầu trong cuộc bầu cử hợp pháp, hợp hiến Dự luận quốc nội cũng nồng nhiệt tán trợ. Những con điều hầu ở nghị trường, ở báo giới im tiếng "tíiu" nhật báo Xây Dựng, cơ quan chống Cộng ra rít, chỉ bèn trách tổng thống Thiệu không cho báo chí Giao Chi biết cùng một lúc với báo chí ngoại quốc. Bài báo mang tên Thiên Hồ, người cầm thù Cộng Sản hơn cả Đức Giáo Hoàng.

Thôi, nhờ quý đảng điều hầu một tí. Quý đảng có bị khổ vì chiến tranh đêch đầu, quý đảng đừng công kích bằng nữa. Hãy để đại diện dân chúng mưu cầu hòa bình Leo thang thiên chí không phải là khiếp nhược. Chữ nghĩa rõ ràng thế. Nếu có bị hiểu nhầm thì cũng chỉ bị hiểu nhầm trong một cuộc đấu hót có đốp hót vô tích sự ở tội Sư Tử. Và một mình nhà ngoại trưởng thần sấu Trần Chánh Thành hiểu nhầm ngôn ngữ thôi.

Nà Cầu rất tin tưởng vào tài lãnh đạo của Tổng Thống dân cử Nguyễn Văn Thiệu. Và Nà Cầu ủng hộ triệt để thiện chí leo thang hòa bình của Tổng Thống. Và cho ta thấy thực thể gần giống thực tế. Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam thì có chỗ gì đáng sợ nếu như chúng ta đừng lục lặc nhau và chúng ta khỏe. Sức khỏe nằm trong tim dám sĩ phu chám chính. Chỉ tiếc vô khối sĩ phu vẫn còn lêu lêu như chó mất chủ. Biết đâu tư nhân tài vào cuộc chiến tranh chính trị tương lai, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam rất xứng đáng chỉ là cái thứ... "cái gọi là B".

CHÁY NHÀ RA MẶT CHUỘT

Nà Cầu nhiệt liệt ủng hộ thiện chí leo thang hòa bình của Tổng Thống Thiệu bằng cách sẵn sàng mật đàm với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam nhưng chống đối ông nghị Trần Văn Lâm quản trung con voi trắng đến nơi đến chốn. Ông Lâm là người i uông, bôi hề lên sân khấu chính trị, trước tiên, tán thành lập trường của Tổng Thống. Đi xa hơn ông Trần Văn Lâm còn phăng phăng thú tội trước quốc dân rằng ông đã tiếp xúc với những nhân vật của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam tại Ba Ri!

Còn nhớ, năm ngoái, hồi ông Trần Văn Lâm phú linh Thượng viện sang Ba Ri châu rìa hội nghị song phương Mèo - Cộng sản Bắc Kỳ, không xin phép ông chủ tịch Thượng viện, khi về, bị nhiều nghị sĩ chất vấn, ông đỡ giọng đưa con câu tự của bà Phó Đoàn "em chã, em chã" thêm trả lời nghị sĩ mà chỉ dành quyền phòng vấn cho cử tri. Lời nói của ông như một bãi nước bọt, đã nhổ ra, khó mà vớt vát lại. Báo chí ghi chép kỹ lưỡng. Bếp Nhỏ đã, nhân danh một cử tri bỏ phiếu cho liên danh Voi Trắng, chất vấn ông vài thắc mắc. Nhưng ông Trần Văn Lâm chỉ quý cử tri trong thời gian vận động tranh cử, Đắc cử rồi ông coi cử tri như chó. Ông lơ đã, không thèm trả lời hay tường trình một quần phú linh châu rìa Ba Ri của ông, mặt dù, ông hứa sẽ chỉ bá cáo với cử tri. Nay, không hiểu vì "cái gì" xui khiến ông, ông lại "laydân con ở bụi này" chuyển ông tiếp xúc mật với Cộng Sản.

Nếu chiếu hiến pháp và áp dụng kỹ cái tình thần thượng tôn pháp luật của miền Nam tự do, thì ông Trần

văn Lâm phải bị tước ra tòa vì tội cả nước đang ын nhau với kẻ thù, ông lại dan díu riêng với kẻ thù không Lý Do Chính Đàng. Tội của ông đồng cân đồng lượng với ông Trương Đình Dzu vì ông tiếp xúc với kẻ thù của miền Nam trước ngày có lập trường mới. Và chẳng ai cử ông tiếp xúc riêng. Ngay cả bây giờ, ông phom phom đi tiếp xúc riêng, pháp luật vẫn khiêng ông vào khám dù ông có quyền bất khả xâm phạm. Chúng ta đã có PHẢI ĐOÀN mưu cầu hòa bình ở Ba Ri. Tổng thống chỉ đặc cử phó Tổng thống nói lên lập trường Hòa hay Đánh, chứ không hề cử ông Trần Văn Lâm. Chúng ta đã dứt khoát tín nhiệm chính phủ và việc mưu cầu hòa bình cho dân tộc là việc của chính phủ sau khi chính phủ đã được dân ủy thác. Mưu cầu hòa bình cho dân tộc không phải là cuộc diễn cải lương xin ông đừng chờ cải lương vào chính trị-tự do, mạnh ai nấy đi tìm hòa bình, mạnh ai nấy bị bỏ, i uông hồ hết mình đại diện dân tộc này Hòa Bình cho dân tộc không thể là cái chuông và những kẻ đi tìm hòa bình không thể là những thằng ngọng. Ông quân tượng voi Trắng, người kiến thức đầy mình, phải hiểu điều đó.

Ông vội vàng kể công, ông đã tiếp xúc với Cộng Sản ở Ba Ri trước khi Tổng thống bày tỏ thiện chí leo thang hòa bình làm cái gì? Đề nếu có hòa bình, ông là người công đầu chăng? Dân tộc sẽ ghi ơn ông, kỳ bầu cử Tổng thống tới ông ra tranh cử sẽ "măng giê mo" chăng? Tại sao ông không khoe chiến công tiếp xúc mật với Cộng Sản ngay hồi ông vừa ở Ba Ri về mà phải đợi sau chuyến "rải độc" ở Mèo về ông mới khoe khoang? Ông theo đôi lập trường của Tổng thống, theo voi ăn bã mía hay đã được các quan Mèo bèn mẩu quốc hứa hẹn đôi điều?

Dù sao, ông vẫn là nhà ái quốc, là người yêu hòa bình ra rít. Nà Cầu vốn ghét những con chuột chạy ra đường khi nhà bị cháy. Nên "phú de" vài đường chơi cho đỡ buồn thôi. Đầu lại hoàn đó mà, nghị sĩ Trần Văn Lâm!

T.B. Chừng chính trị đái ngộ ông, ông làm cái chức gì hơn chức nghị sĩ, quyền hành hách hơn, xin đừng vì bài báo này mà trả thù Nà Cầu đay nhé! Nà Cầu chỉ là thằng bắt chó. Trả thù thằng bắt chó thì đâu có bảnh. Nó cũng đã bỏ phiếu cho mình mà.

ĐIỀU LẠI LÊN RỜI

Đó là con điều Trần Ngọc Châu, đương kim tổng thư ký Hạ viện. Nhớ thuở nào, bồ cu Trần Ngọc Châu tung ra cái đề nghị cử một phái đoàn quốc hội theo đường bay Sài Gòn - Nam Vang - Hà Nội để ra Bắc Việt nói chuyện hòa bình mí lý quốc hội Vem, ông ta đã bị đánh lên đánh xuống. Rồi vài ngày sau đó, tụi Vem khốn lìn nó nhân cái thiện chí bồ cu của ông bằng cách gửi vài quả đạn vào mái trụ số Hạ viện. Những con điều hầu Hạ viện càng "tíiu" thật kỹ. Tội nghiệp ông thấy mồ! Sao quả tụi luôn luôn chiếu trên đầu con bồ cu theo tiết lý:

— « Một liều ba bẩy cũng liều

Cầm bằng con trẻ chơi điều dứt giây»

Con nhà dân biểu Đặng Văn Phương (tự ý hần trong bức thư ra mắt Con Ong, hần xưng hỗn danh là Dân Bảo Phang, thế mà ông Tư Trời Biền cay cú Con Ong lại xuyên tạc lủ rười tái béo đặt hỗn danh cho cụ Phương Cái Sản) lảng nhách, viết một bài «Đổi thoại với tông xia», coi ông như cớm Mèo, suýt nữa ông Phạng nó tại nghị trường, Rồi trong một phiên họp lưỡng viện, mấy tay Phạm nam Sách, Nguyễn Văn Chức, Nguyễn Trọng Nho tiếp tục kê tù đứng vào cái họng... huề bình của bồ cu.

Thưa ông bồ cu Châu.

Điều của ông không dứt giây đâu. Nó đang gặp gió và sẽ lên cao. Xin thành thực chia mừng với ông và đời đời nhớ ơn ông, một chiến sĩ tiên phong của nền hòa bình Giao Chi!

CHĂNG NÊN CAY CỨ

Thân gửi dân biểu Phạm Hữu Giáo tự Mặc Giao, Giao ơi,

Tao mới đọc một bài thơ trào phúng của mày đăng ở Gió Ngược báo Xây Dựng ký tên Cường Phong. Mày chữ Kiều mộng Thu ký quá. Lại chữ nằng Kiều ăn mặc hở hang, bắt bồ với các ông sư đề đặc cử vào Hạ viện và liếc tình tông thư ký Trần Ngọc Châu. Tao thật không đồng ý. Nếu không chữ mày một lần thậm tệ rồi thì lần này tao sẽ chữ mày kỹ thay vì viết cho mày với cái tình nghĩa củ càng. Tao nhớ vẫn còn nợ mày sáu xin Giao Chi hôm ở Hồng Kông mày có nháy cho tao mượn trước hôm mày qua Đài Loan.

Mày nên nghỉ lại. Kiều Mộng Thu nó thuộc loại đàn em tao, lại đối với tao trước sau vẫn kính mến dù đôi ba lần tao nặng lời mĩ nó. So với khối thằng dân biểu khác, nó còn đáng bậc cô. Vì nó cũng có bằng tú tài, biết viết lách. Nhà báo chỉ trích nó thì không sao. Chữ mày, đồng viện, mày đã nó, không sợ thiên hạ dị nghị là mày nhỏ nhen và... ghen mí lý đương kiêm tông thư ký cái chức mà mày năm tron năm trước ở? Huống chi, Kiều Mộng Thu đã có chồng con, mày bảo nó là lượt mí anh bồ cu Châu, ai người được?

Thôi nhé, hãy dùng bất khả xâm phạm vào việc nặng nằng hơn, những việc mà kẻ đêch có quyền bất khả xâm phạm như chúng tao đêch dám làm. Và nhớ cho kỹ: Ruồi tái béo không nên cay cú. Gặp thời thế thế thời phải thế.

Thân ái
Một thằng bạn ruồi tái béo
«Nà Chó cầm hồn»

ÔNG ĐẠO NHỎ DƯỚI MẮT NGUYỄN DUY HÌNH

Nhật báo C.L vừa lảng xê một ông đạo: Ông đạo nhỏ. Ông đạo này có tài làm thơ «thủ khoáng» đầu A na mít dít si noa. Theo ngòi bút lảng xê của ông Nhược Bằng nào đó, ông đạo nhỏ này đoán đầu trúng đó. Cứ như ông thầy nước hoa Lái Thiêu bôi đầu yêu đó ấy. Những trên báo TSMN đạo sĩ Nguyễn Duy Hình (anh Hình đã từng theo ông đạo Dừa, mặc áo dĩa) cho ông đạo nhỏ là thằng bé dốt nát và dốt nát luôn cả sự «gà» của bồ ông đạo. Hai loạt bài còn đang tiếp tục đăng tải. Nà Cầu cũng đang theo dõi. Chờ kết cục sẽ có lời bàn của Mao tôn Cường.

TRAI CÒ ĐỐI LẬP KỶ QUÁ

Mở màn, hai con cò Hồ và Lãng đối lập với con trai Hà. Rồi cò Hồ đối lập với cò Lãng bằng đàn. Cò Lãng ngòm củ... phọt máu. Và vẫn vẫn. Trai cò đối lập kỷ quá. Hóa cho nên Thương Sinh mới chủ trương nhật báo Con Cò để đối Con Trai. Bao giờ Con Cò ra mắt bạn đọc, xin hãy hỏi ông Quốc Phong bên nhật báo Tiếng Vang.

GỬI NGƯỜI EM THIÊN HƯƠNG

Em gái,

Đạo em mới về nước Giao Chi ta, nhân đọc một bài bốc thơm em trên tờ báo xi ca la ma nọ, anh thấy em nhí nhố quá nhí nhố như tất cả những đứa sống ở Pháp lâu năm, làm được cái gì đó, ra cái điều ta đây khi trở về quê hương và anh, anh đã phê bình sự nhí nhố của em. Tội nghiệp em, ông nhà văn bốc thơm em đã thuật sai lời nói của em. Khiến anh x nọc! Em muốn tìm anh để thanh minh giúp em, cũng trên tờ báo xi ca la ma ấy.

Ồi, anh đã có vợ. Lại cóc làm việc nước nên chẳng bị biến đi đâu. Thành ra anh không được làm Bạch Cư Dị để tưởng tượng em là người ca sĩ bên Tâm Dương. Nhưng anh rất yêu em. Em dễ thương lắm. Em không thể đẹp bằng vợ anh được. Chắc chắn như vậy. Song em cứ dễ thương đều đều. Anh bảo em này nọ, em không có "sự ái ở Tây về", ngoan ngoãn nghe anh, sửa đổi những gì lỗ lảng để trở thành một Thiên Hương thuần túy Việt Nam. Em nghe anh nói tiếng Việt, tập hát nhạc Việt, tập hát những giọng nhạc u ần của một dân tộc nhiều u ần và anh đúng nhất thế giới, quần quân giải cứu dựng đầu khổ vì chiến tranh khốc liệt. Em sẽ trở thành một danh ca được cả nước thương yêu em nếu em nghĩ rằng tiếng hát của em là để hát cho quê hương vì quê hương khổ khổ này.

Anh vốn ghét những thằng chính khách vô liêm sỉ, dạy dỗ chúng nó hoài mà chúng nó cứ trơ mặt mo của chúng nó ra. Nên anh bằng lòng lắm được khen em hát nhạc Phạm Duy, Phạm Đình Chương... Và anh sẽ hãnh diện vô cùng, ngày nào đó, trước khán giả Âu Châu, em hát «Kỷ niệm, giọt mưa trên lá» hay «Mộng Dưới Hoa, Bướm Đêm Mưa» hay «Lệ Đổ, Tình Nhớ». Và em nói: «Tôi là Thiên Hương, không phải Tiny Yung, tôi vừa hát tiếng quê hương tôi, tôi yêu tiếng nước tôi...» Anh cũng mong muốn, ngày gần đây, được dẫn em đến các tiền đồn heo hút hát cho lính Việt Nam anh dũng nghe. Anh tin tưởng tiếng hát của em sẽ rung cảm hơn vì em sẽ được rung cảm tốt độ. Rồi từ đó, tiếng hát em lơ lửng ở vùng trời quê hương, dù em có đi đâu chăng nữa.